

LIBRIS

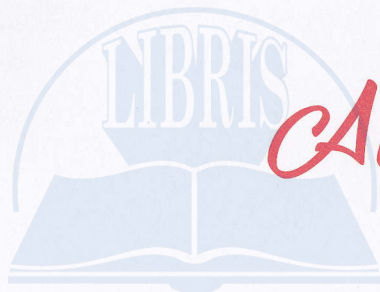
Povesti de somn ușor

Cuprins

Albă-ca-Zăpada	4
Cartea Junglei.....	11
Flautul fermecat	15
Ivan Turbincă	18
Punguța cu doi bani	24
Pinocchio	30
Sindbad Marinarul	35
Prâslea cel voinic și merele de aur	41
Jack și vrejul de fasole.....	46
Frumoasa din pădurea adormită	51
Crăiasa Zăpezii.....	55
Mica sirenă.....	59
Lampa lui Aladdin.....	65
Cele unsprezece lebede	67
Soldățelul de plumb	73
Prințesa și bobul de mazăre.....	76

Albă-ca-Zăpada

după Frații Grimm

A fost odată o regină frumoasă și bună care își dorea din toată inima o fetiță cu pielea albă ca zăpada, cu buzele roșii ca sângele și părul negru ca abanosul. Și iată că, într-o bună zi, dorința i s-a îndeplinit: a adus pe lume o copilă întocmai cum visase, pe care a botezat-o Albă-ca-Zăpada.

Dar bucuria n-a ținut mult la curte, fiindcă biata regină s-a prăpădit la scurt timp după aceea. După o bucată de vreme, regele își luă altă soție, care se dovedi a fi rea și trufașă. Aceasta avea o oglindă fermecată pe care, zi de zi, o întreba:

— Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?

— Tu ești, regină, cea mai frumoasă, îi răspundea de îndată oglinda.

Regina zâmbea fericită fiindcă oglinda aceea grăia numai adevărul. În timpul acesta, Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, așa că, de la o vreme, frumusețea reginei începu a păli. Într-o bună zi, când își întrebă iarăși oglinda, aceasta-i răspunse:

— Frumoasă ești, regină, dar Albă-ca-Zăpada te-ntrece-n frumusețe!

La auzul acestor vorbe, regina hapsână se înspăimântă grozav, chemă un vânător și-i porunci:

— Ia-o pe fată și du-o în adâncul pădurii, că nu rabd s-o mai văd în fața ochilor! Omoar-o și, drept dovadă că mi-ai îndeplinit porunca, să-mi aduci inima ticăloasei!

Vânătorul se afundă în pădure împreună cu Albă-ca-Zăpada cu gând să împlinească porunca reginei, dar când scoase jungherul de la brâu, sărmana copilă începu a plânge în hohote și-l rugă:

— Cruță-mi viața și făgăduiesc să-mi pierd urma în codru și să nu mă mai întorc în veci!

Vânătorului i se făcu milă și-i spuse:

— Dacă-i așa, fugi de te-ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om! Iar în sinea lui gândea: „Biata de tine, până la urmă or să te sfășie fiarele codrului!...”

Pentru a nu atrage asupra-i mânia reginei, vânătorul îi aduse acesteia inima unui pui de mistreț. Regina i-o dete bucătarului și-i porunci s-o gătească, iar seara o mâncă la cină.

LIBRIS

Albă-ca-Zăpada rătăci îndelung prin pădure, până ce ajunse la o căsuță ciudată. Ușa era descuiată, așa că intră. Se uită în jurul ei și mare-i fu mirarea când văzu la masă șapte scăunele, iar în dreptul lor, șapte castronașe. În camera alăturată dădu peste șapte pătuțuri pe care, frântă de oboseală după ce dereticase toată casa, se întinse și adormi. Când se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpânii căsuței. Aprinseră felinarul și băgară de seamă că cineva străin cotrobăise prin casă.

Când se trezi Albă-ca-Zăpada, șapte pitici cu bărbi lungi se uitau mirați la ea. Auzind necazul fetei, primiră bucuroși s-o găzduiască.

În acest timp, la castel, regina își întrebă oglinda:

— Oglindă, oglinjoară, cine este cea mai frumoasă din țară?

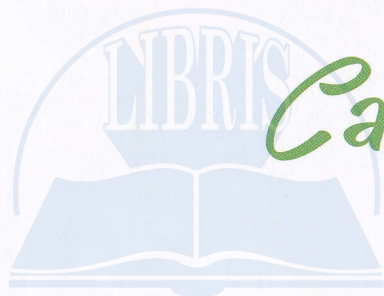
— Frumoasă ești, stăpână, dar cu mult mai frumoasă este Albă-ca-Zăpada, spuse oglinda, arătând-o pe fată în căsuța piticilor.

Foc și pară se făcu regina și atunci hotărî s-o omoare chiar ea pe Albă-ca-Zăpada. A doua

zi, dându-se drept vânzătoare de podoabe, se duse la casa piticilor, unde Albă-ca-Zăpada era singură acasă. Cu glas mieros o îndemnă să încerce o cingătoare. Și, prefăcându-se că o ajută, regina strânse atât de tare că o lăsă pe fată fără suflare. Noroc că, la scurtă vreme după ce plecă, fiind sigură că i-a venit de hac bieteii copile, piticii s-au întors acasă și-au ajutat-o să-și vină-n simțiri.

Când oglinda îi spuse iarăși că Albă-ca-Zăpada este cea mai frumoasă, arătând-o vie și nevătămată în casa piticilor, regina își ieși din minți de furie.

Cartea Junglei

după Rudyard Kipling

În jungla îndepărtată, înțeleapta panteră Bagheera găsi într-o zi un pui de om, pe care-l duse degrabă în vizuina unei familii de lupi. După ce Sfatul Bătrânilor îl recunosc și-l primi în haită, lupoaica mamă îl adoptă pe micuț și-l numi Mowgli-brotăcelul, crescându-l cu dragoste alături de puii săi.

Trecură anii și, zvonindu-se că tigrlul Shere Khan îi pusese gând rău băiatului, hotărârea că băiețelului i-ar fi mai bine printre ai lui. Sarcina de a-l însoți până în sat îi fu încredințată panterei, așa că Mowgli și Bagheera porniră la drum. Înnoptară în pădure, lângă un copac bătrân.

A doua zi, Mowgli și Bagheera se treziră într-o hărmălaie grozavă. Era „Patrula Zorilor”. În câteva clipe își făcu apariția o trupă de elefanți, conduși de bătrânul Colonel Hathi. Mowgli porni să mărșăluiească în urma lor.

— Dar tu ești pui de om! Ce cauți în trupa mea? tună Colonelul.

Bagheera apăru la timp:

— Băiatul este cu mine! Îl duc în satul oamenilor să nu pună Shere Khan gheara pe el.

Dar Mowgli se încăpățână și refuză să meargă mai departe.

— Prea bine, mormăi pantera supărată și rămase pe loc, privind în urma băiețelului care o luase-napoi spre junglă.

După un timp își făcu apariția un urs mare și hazliu, care dansa și cânta de zor. Baloo – căci acesta îi era numele – se opri lângă băiat și-l întrebă de ce era atât de necăjit. Dintr-odată, Mowgli se simți săltat printre ramurile copacilor. Hoții nu erau decât niște maimuțe obraznice.

Flautul fermecat

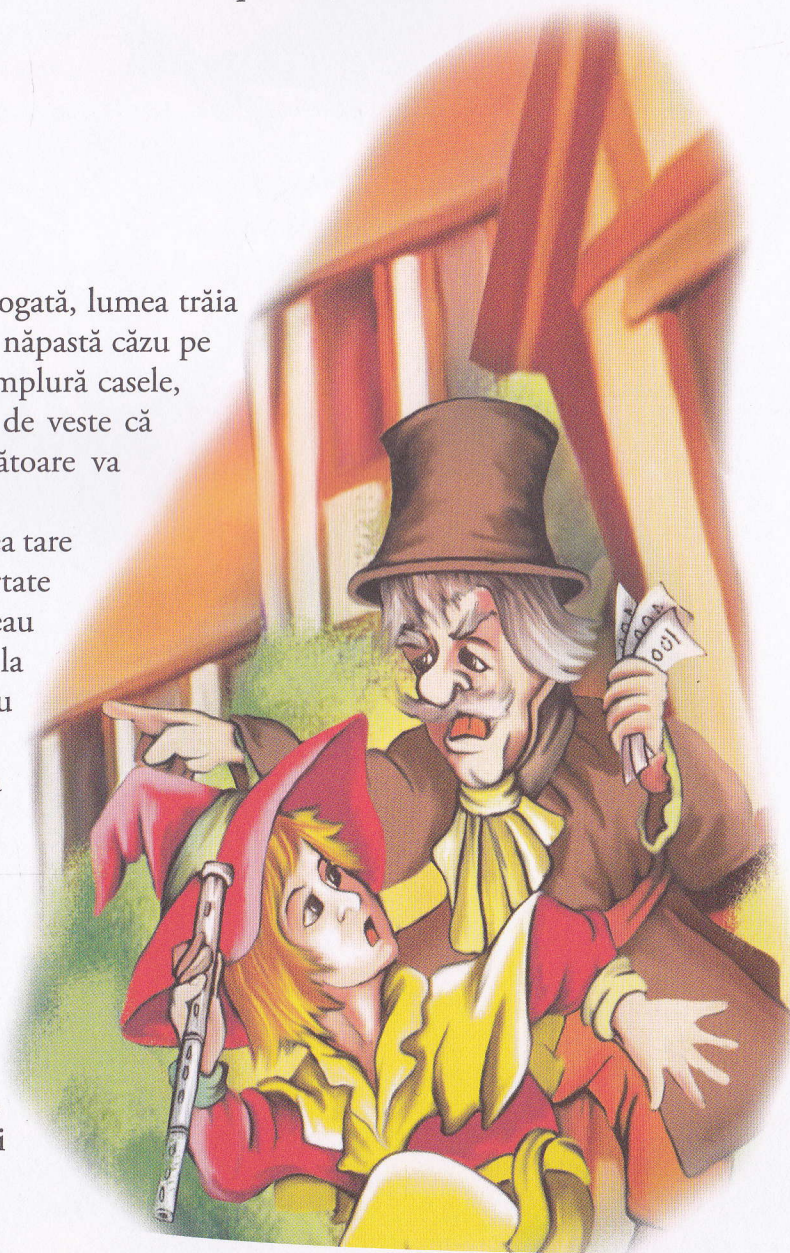
după Frații Grimm

În vremuri străvechi, într-o cetate frumoasă și bogată, lumea trăia fericită văzându-și de rostul ei. Până ce, într-o zi, o năpastă căzu pe capul bieților oameni: o sumedenie de șoareci le umplură casele, piețele și câmpurile. Stăpânul cetății dădu atunci de veste că acela care va reuși să stârpească netrebnicele rozătoare va primi drept răsplată o pungă cu galbeni.

Vestea ajunse și la urechile unui om căruia-i plăcea tare mult să colinde prin păduri cântând din flaut. Purtate de viersul său, toate sălbăticiunile codrului se țineau scai după el. Când auzi de așa făgăduială, merse la cetate și, înfățișându-se stăpânului acesteia, ceru învoire să-și încerce și el norocul.

I se dădu voie, așa că își așeză grabnic flautul la gură și începu a cânta, iar în urma lui prinseră a se aduna din toate colțurile cetății o puzderie de șoareci. Așa că omul nostru cântă mai departe, înaintând mereu, și merse așa până ce șoarecii pierdură urma cetății. În felul acesta scăpară bieții oameni de așa o pacoste.

După ce făcu ceea ce făgăduise, flautistul îi ceru stăpânului galbenii promiși. Dar, în loc de răsplată, bietul de el fu îmbrâncit afară din cetate, după care i se trânti poarta-n nas.

Ivan Turbincă

după Ion Creangă

Trăia odată un rus pe care-l chema Ivan. Slujise Ivan toată viața la oaste, iar când îl liberară, îi dădură doi galbeni și-l trimiseră în treaba lui. Mergând el așa cântând pe drum, îi ieșiră în cale Dumnezeu și Sfântul Petru care, voind să-i încerce dărnicia, se preschimbaseră în cerșetori și se așezaseră fiecare la capătul unui pod. Când trecu Ivan pe acolo și dădu peste bieții calici, scoase cei doi galbeni și dădu fiecăruia câte unul. Văzând una ca asta, Dumnezeu și Sfântul Petru se luară după dânsul și îi ziseră:

— Pentru că te vedem om milostiv, milostivi vom fi și noi cu tine și-ți vom da tot ce vei cere.

— Doamne, dacă ești cine zici, spuse Ivan, rogu-te blagoslovește turbinca asta ca, ori pe cine oi vrea eu, să-l vâr într-însa, să nu mai poată ieși de acolo fără învoirea mea.

Zis și făcut. Așa că Ivan își luă rămas-bun de la cei doi și-și văzu de drum. Merse el ce merse și, într-un târziu, ajunse la curtea unui boier și îi ceru acestuia o odaie în care să se odihnească. Fiind cam târziu, nu-i pică prea bine boierului să fie deranjat netam-nesam, dar ce să facă... Ivan fusese

ostaș împărătesc, așa că-i dădu o odaie din dosul curții, unde se zicea că sălășluiau o mână de draci netrebnici. Se culcă Ivan, dar nici nu adormi bine că auzi niște sunete grozave de-i sări inima din loc. Atunci se ridică ostașul nostru și zise: „Pașol na turbinca!”. Adică, „Treceți în turbincă!”. Și cum porunci Ivan, așa și făcură dracii, fără să crâcnească. Asemenea lor păți și însuși Scaraoschi, pe care-l puse nenorocul să plece în căutarea slugilor sale.

La ivirea zorilor, Ivan ceru boierului niște scânduri din acelea late și începu a scoate câte un necurat din turbincă și a-l cârpi de-i crăpa pielea. Cum scăpau dracii din mâna lui Ivan, fugeau mâncând pământul, cu vorbă să nu se mai întoarcă prin acele locuri câte zile or mai avea. Așa păți și Scaraoschi, căruia îi veni rândul la urmă. După ce-și primi o chelfăneală zdravănă, în răsul lumii, își luă și el copitele la spinare, blestemându-și zilele. Așa că dădu Ivan binețe tuturor și porni la drum spre casa lui Dumnezeu, căruia îi promisese că are să-l slujească.

